

ganste rigtigt, at, saaledes som de her ere fremfattede i Loven, har den ærede Minister arvet dem fra tidligere Tid, men det var derfor ogsaa en Genstilling, jeg gjorde til den høitærede Minister, om han ikke mente, at der i dette Dieblit, hvor der foreligger en saadan Mængde forskjelliges Pønningsslove og saa betydelige Pønningsslove som dem, der her er Tale om i Forbindelse med Statsbanernes Pønningsslove, kunde være Grund for ham til i Forbindelse med Lovgivningsmagten at overveie, om det ikke vilde være rigtigt at gaa ind paa et andet Princip. Det forekommer mig nemlig, at det Princip, som her er lagt til Grund for Pensioneringen, og som ganske vist er arvet fra tidligere Tid, i Birkeligheden er et Omhvøb, da det dog faktisk er Staten, der maa og bør pensionere. Digefrem Statspensionering vilde jo være en Simplifikation af Pensionsvæsenet, af Alderdomsforsørgelsen for Staten, og mere betryggende for de Paagjældende. Der forekommer mig at være saa meget mere Anledning dertil, naar man ser hen til den høitærede Ministers egen Motivering til Lovforslaget, vedrørende Statsbanernes Drift, hvor han paaviser, at de private Understøttelseskasser faktisk have vist, at de særlig paa Sjælland ikke have kunnet opfylde de Forpligtelser, de have paataget sig. Der maatte ydes et Tilskud af Driften, og Staten maatte gaa ind derpaa, da den overtog denne Kasse, saaledes at de dagjældende Bestemmelser skulde raade. Men viste det sig, at Midlerne ikke slog til, var Staten nødt til at give yderligere Bidrag. Hvorledes man vender og dreier det, bliver det og maa det være Staten, der betaler ikke alene Pønninger, men ogsaa Alderdomsforsørgelse. Det forekommer mig rigtigt at anerkjende dette, navnlig nu efter de nyere Anførselser, der have gjort sig gjældende paa mange andre Omraader, idet Regjeringen har forelagt forskjellige Lovforslag om Alderdomsforsørgelse, om Sygekasser o. s. v. og har vist sig villig til at lade Staten paatage sig en stor Del af de Byrder, som man tidligere kastede hen paa Individet alene. Derfor mener jeg, at der er fuld Anledning nu til at tage Spørgsmaalet under Overveieelse, om man ikke burde benytte Leiligheden til ved disse mange Pønningsslovforslag at bringe

fundere og mere ensartede Principer tilveie. Naar den ærede Minister siger, at der allerede er begyndt at danne sig Foreninger af Landpostbude, og at det, som Lovforslaget her indeholder, er, hvad de have bedt om; ja, saa er det ganske rigtigt, fordi de ikke have troet at kunne naae videre. Men jeg antager rigtignok, at det med Nyshaand vilde blive modtaget af dem, hvis Staten vilde ordne det paa en heldigere Maade. Det, at der er dannet saadanne Foreninger, er, synes mig, ikke nogen Grund til ikke at tage Spørgsmaalet op til en heldigere Ordning, naar man ser hen til, at en Institution som den, der var dannet for de sjællandske Fernbaner, da de vare under privat Drift, den Alderdomsforsørgelseskasse, der var dannet, netop viste sig, naaget den var under Ledelse af jagthyndige Folt, gjentagne Gange at være i en saadan Tilstand, at den ikke kunde opfylde sine Forpligtelser. Det er derfor vist høist tvivlsomt, om man kan stole paa, at de private Foreninger, der ere dannede i Sjælland og Sjælland, virkelig ville kunne fyldestgjøre, hvad der her fordres. Jeg skal iøvrigt kun kortelig henlede Opmærksomheden paa, at Loven siger: „Forjaaviddt der af Landpostbudene dannes en for hele Landet gjældende Forening . . .“ Altsaa, selv om denne Lov træder i Kraft, faae de Foreninger, der nu eksistere, ikke noget Tilskud, før de have sluttet sig sammen til een. Men jeg takker den høitærede Minister for hans meget imødekommende Svar, og jeg vilde ønske, at han, da han synes at have Interesse for Sagen, vilde foranledige, at den bliver taget op til Drøftelse.

Tamber: Det er om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) har bragt paa Bane, jeg ønsker at sige et Par Ord. Det forekommer mig ikke, at de Indvendinger, som bleve fremsførte fra det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds, havde den Vægt, som han vilde tillægge dem. Der er en væsentlig Forskjel mellem den Maade, hvorpaa Landpostbudene skulle pensioneres, og den Maade, hvorpaa alle Andre af 4de og 5te Pønningssklasse skulle pensioneres, nemlig den, at medens begge Parter kunne faae 5 pCt. af Statskassen, saa skulle Landpostbudene tillige selv tilstyre 5 pCt. Der er